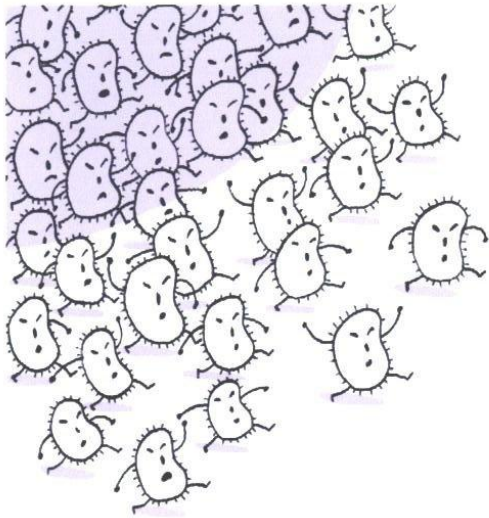

LA GRAN BATALLA DE GRIPUS

Hola, sóc el virus Gripus i abans d'explicar-vos el meu relat, m'agradaria explicar-vos una mica qui sóc i com sóc. Sóc el terrorífic virus de la grip i el mínim que puc dir de mi és que sóc un ésser molt especial, ja que se'm considera a la frontera del viu i el no viu. De fet, els grans científics han decidit excloure'm del grup dels éssers vius. Els científics ho creuen així perquè no em comporto com deuria si fos

un ésser viu.

No m'alimento, no respiro, no creixo i no em moc pels meus propis mitjans. Però quan em poso en contacte amb algun ser viu, sí que entro en acció, infectant totes les cèl·lules que puc, per això em ratllen de virulent. Jo i tots els meus parents som molt petits, tant que fa falta mirar-nos amb un microscopi molt potent per veure'ns.

Ara que ja m'he presentat, us relataré la meva història al cos d'un nen que es diu Carles i els meus ambiciosos somnis d'infectar a tota la seva classe de 6è de primària.

Era el dia 13 de setembre. Em vaig aixecar molt aviat ja que hi havia una cosa que m'impedia dormir. Aquest cosa era el nerviosisme perquè començava el curs escolar i després d'un llarg estiu, havia arribat el moment de dur a terme els meus plans. Sentia com s'anaven apropant els nens deixats portar per l'entusiasme de tenir la seva primera classe en aquell nou curs. Llavors el vaig veure. Era la meva primera víctima i vaig saltar sobre ell i sense pensar-m'ho dues vegades vaig injectar el meu ARN a la primera cèl·lula que vaig trobar. Ja estava fet el primer pas del que seria una greu infecció que podria convertir-se en una de les epidèmies més desastroses fins a la data. En Carles no sabia que jo li havia infectat i no s'esperava que en inocular-lo el meu ARN s'aniria multiplicant fins a convertir-se en un exèrcit que li aniria infectant ràpidament més i més cèl·lules. El meu exèrcit aconseguiria en breu el control de les cèl·lules d'en Carles.

Dos esdeveniments podien arruïnar els meus plans de conquesta; que l'exèrcit de defenses del nen s'adonés del que el succeïa o que estigués vacunat.

Per fi en Carles va començar a manifestar símptomes de la meva presència: febre alta, dolor muscular, tos, maldecap i mal de coll, secreció nasal, cansament i malestar general. Ja portava un temps des que l'havia atacat i m'estranyava que el seu sistema immunitari no reaccionés contra mi. Havia d'estar a punt d'arribar la resposta i efectivament, en poc més d'un minut m'havien localitzat. Els glòbuls s'apropaven cap a nosaltres amb totes les seves forces i es va entaular una dura batalla. Però a mesura

que m'atacaven, m'anava multiplicant més i més i més. En poc temps ja érem milers d'exemplars, els suficients per derrotar a aquest petit grup de glòbuls blancs.

Però jo sabia que no podíem esperar més, dins de poc tornarien al contraatac amb el triple de soldats. La meva estratègia va ser llavors la de buscar noves víctimes. Com el Carles tossia, jo podia abordar nous nens viatjant per l'aire a través de les gotes expulsades per la seva tos.

Però no vaig tenir en compte que, en sentir-se Carles abatut, es va quedar a casa i jo, sense noves víctimes. El seu exèrcit de glòbuls blancs creixia i creixia i començava a guanyar batalles. La meva arma secreta de no ser vulnerable als medicaments ja no em servia. Eren més forts que jo.

La batalla continuava, però en Carles s'anava recuperant a mesura que el meu exèrcit anava perdent força. Li administraven analgèsics i vitamina C, innocus per a mi. Fins i tot li van donar antibiòtics. Quins ximplers aquests humans; ens pretenien envoltar amb antibiòtics com si fóssim bacteris, encara no saben que no ens afecten! Però aquests glòbuls blancs de nen fort i sa eren demolidors. Ja m'ho deia la meva àvia:

- Gripus, infecta a persones grans, deixa als nens en pau que et donaran un disgust.

Sabia que estava perdut i havia d'idear un pla per a noves batalles. Els humans estaven preparant la vacuna de la grip, i això sí que era un perill seriós. Havia de començar a preparar el meu pla B de mutació, no em fossin a agafar desprevingut.

En Carles es va recuperar i jo no vaig aconseguir contagiar a la seva classe, però vaig aconseguir escapar amb els consells de la meva àvia ben apresos. La meva pròxima víctima no seria un nen. Bé, ara veig passar davant meu a una dolça velleta de cabell gris i mirada càndida. Us deixo, ja tinc una nova víctima.

Carles Llobet

(Font: *Fem contes de ciència*. Recull de les 5 edicions del concurs (2002-2007). Obra Social Fundació La Caixa. Pàg. 88-89).